

Brigadrapport 59:e Nordiska brigaden

Vi borde bli mer som Kuba!

Siri Nuottaniemi, 13 år

Över jul och nyår anordnades den 59:e nordiska brigaden. Under de tre veckorna hade vi många studiebesök och sex arbetsdagar. Jag skulle vilja berätta om mina intryck från två skolbesök vi hade.

När flakbilen rullar in till skolan slås jag av hur många elever det är där, trots att klockan inte ens är sju. På min skola droppar eleverna in fem minuter innan skolan börjar. Vi får en rundvisning i skolan medan någon blandar ihop färgen vi ska måla med. På väggarna sitter placher som eleverna har gjort. I kemisalen sitter det en planch med Che på, ingen aning om vad han gjorde där. Han finns även med på en målning som någon av eleverna har gjort och som är det första som möter oss när vi går upp för trappan.

Så efter en stund får vi börja jobba. Vi ska måla om några väggar. Inledningsvis ser det förfärligt ut: färgen har en grålila nyans som ser ut som smuts. Som tur är djupnar färgen till en mer rosa nyans och vi kan andas ut: vi har inte förstört deras skola!

Vi får en rast på femton minuter och går bort till skolkafeterian för att köpa något att äta. Eleverna, som också har rast börjar prata med oss. Det är fascinerande hur samtalsvilliga de är, så är det med alla elever jag har mött i Kuba, de vågar gå fram och prata och fråga, trots att de säger att de inte kan så bra engelska.

Efter att vi har pratat en stund med en elev som vill studera till läkare, (vilket ungefär hälften av alla vi pratar med på skolan vill) vinkar hon hit en kille med gitarr som börjar spela en låt för oss, han och en annan kille sjunger. De är otroligt duktiga! Det är också en fascinerande sak med kubanska barn: alla verkar gilla musik och dans. På vartenda ställe, till och med på kooperativen vi har varit

Vi tävlingssprang från grannbyn till lägret, nästan alla deltog. Etta i damklassen blev min kompis Isolde, två jag och trea Sydney från Storbritannien. Många kubanska elitidrottare deltog, även olympiska medaljörer. Foto Moslem Kargar

på så har vi fått se uppträdanden av barn, men också gamla som har dansat eller sjungit för oss. Alldeles innan vi ska åka iväg så tar en från lägret fram en burk med bläckpennor och de blir helt överlyckliga. Alla rusar fram och sträcker sig för att få den färg de vill ha. En lång stund efter att pennorna tagit slut ropar många fortfarande tack till honom.

Vi besökte en annan skola, för lite yngre barn, på Lärarnas dag. Det är en dag där, som namnet antyder, lärarna firas. Lärarna kallas upp, en efter en, och applåderas taktfast, eller hurras. Vissa får diplom till och med och några barn uppträder, allt för lärarnas skull! Vi borde ha en sådan dag här i Sverige också, hylla lärarna för deras vilja att vi ska utbilda oss, att de har vigt sina liv åt oss barn. Hej Statsministern! Kort sagt kan mina intryck från brigadresan sammanfattas med: vi borde bli mer som Kuba!